

Sebastián

Michael Kocáb

1. Žíznavě pil pak bláto si smýval, když k louži se shýb'.
Jenže nesmyl si krev ta přištila zrány, v boku chvěl se šíp,
z boku čouhal šíp, jak vodorovný vykřičník.
Tak povídám Ty musíš být ten Sebastián.
2. Jsi Sebastián hle mučedník pravdy, co stále ved' svou.
Tos' to dopracoval žes opravoval, bližní kteří lžou,
jo lidi lžou, nic nenaděláš tu holt.
Kdo pravdě přál ten krvácel, co svět světem stál.

R: Jsi plný ran jak ve smetí džbán, si řešeto šrámů a děr,
oběť zvůle, lží a bázně okolí.
Jsi plný ran, sesutá stráň, nechceš mi doufám teď říct,
že Tě zásah šípu zášti nebolí.

3. Pár zranění mám to nehodlám popřít, on s úsměvem dí.
Co však zmůže šíp, když máš jednu pravdu, čerpáš sílu z ní,
bereš sílu z ní a nepodléháš násilí.
Kdo pravdě přál ten zvítězil
co svět světem stál.

R: Jsem plný ran jak prastarý džbán, jsem řešeto šrámů a děr,
věčně bývám terčem lání okolí.
Jsem plný ran já Sebastián, přesto chci vážně Ti říct,
že mne zásah šípu zášti nebolí.
Co svět světem stál mě nechyběl smích.